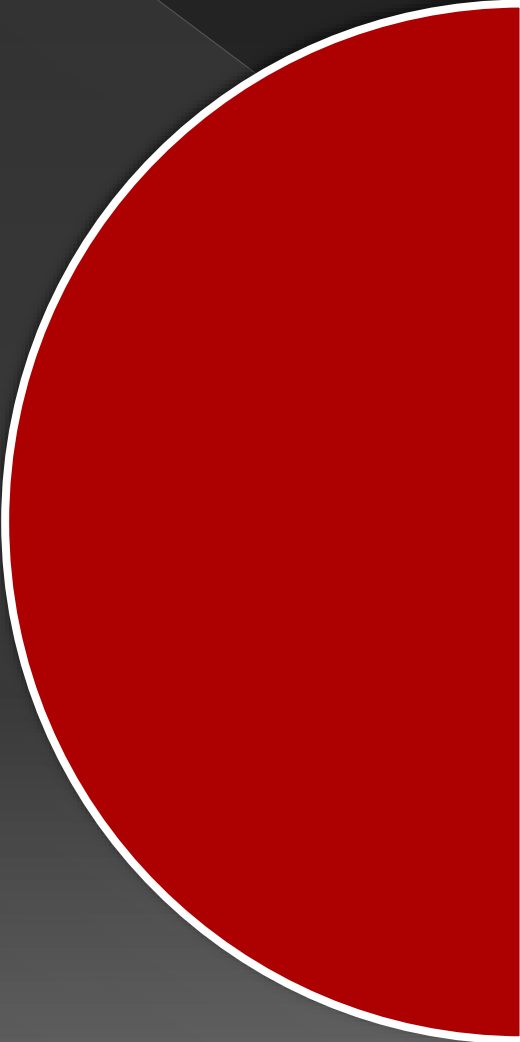

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΟΥ
ΧΑΘΗΚΑΝ Ή ΤΕΙΝΟΥΝ ΝΑ
ΧΑΘΟΥΝ

Επάγγελμα είναι η κύρια και μόνιμη βιοποριστική εργασία που κάνει κάποιος για να εξασφαλίσει τα απαραίτητα αγαθά για τη ζωή. Στην αρχή ο άνθρωπος εξοικονομούσε τα “ προς το ζην ” με το ψάρεμα, το κυνήγι, τη γεωργία και την κτηνοτροφία. Με την εξέλιξη όμως του πολιτισμού και την οργάνωση των κοινωνιών οι ανάγκες του ατόμου αυξήθηκαν και οι άνθρωποι άρχισαν να ασκούν διάφορα επαγγέλματα για να μπορέσουν να ικανοποιήσουν τις δικές τους ανάγκες, αλλά και τις ανάγκες της κοινωνίας. Έτσι σιγά-σιγά έκαναν την εμφάνισή τους διάφορα επαγγέλματα, είτε χειρωνακτικά είτε πνευματικά, με αποτέλεσμα τον καταμερισμό της εργασίας και τη συνεργασία μεταξύ των μελών της κοινωνίας. Όμως η συνεχής ροή του χρόνου, η εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας έβαλαν τη σφραγίδα τους σε όλα όσα συνθέτουν την κοινωνία μας και φυσικά δεν άφησαν ανέπαφα και τα επαγγέλματα, τα οποία υπακούοντας στο νόμο της ακμής και παρακμής, αλλοιώθηκαν και αναπροσαρμόστηκαν, ενώ πολλά από αυτά έσβησαν και χάθηκαν για πάντα.....

ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Ο Καστανάς ήταν εποχιακό επάγγελμα. Ξεκινούσε τη δουλειά του στις αρχές του Φθινοπώρου και δούλευε μέχρι το τέλος του Χειμώνα. Είναι από τα λίγα παραδοσιακά επαγγέλματα που δεν τα εξαφάνισε ο χρόνος και η «εξέλιξη». Μόλις έπιαναν τα πρωτοβρόχια ο Καστανάς ετοίμαζε τη Φουφού, προμηθεύονταν τα κάστανά κι έπιανε τη γωνιά κάποιου πολυσύχναστου δρόμου. Η Φουφού (φορητό μαγκάλι) ήταν τσίγκινη και στρογγυλή, χωρισμένη συνήθως σε τρία μέρη, όπου τοποθετούσε κατά μέγεθος τα κάστανά. Κάθε μέγεθος και διαφορετική τιμή. Μέχρι να πυρώσει η φωτιά, χαράκωνε μ' ένα μαχαίρι τα κάστανά και ύστερα τα έριχνε στη Φουφού να ψηθούν. Καθισμένος σε ένα χαμηλό σκαμνάκι ο Καστανάς περίμενε την πελατεία του σκαλίζοντας τη φωτιά. Μόλις άρχιζαν να σκάζουν τα κάστανά, έπιανε τη μασιά και τα γύριζε απ' την άλλη μεριά. Αφού ψήνονταν τα απομάκρυνε από τη Φουφού. Έπιανε τότε την τσιμπίδα ο Καστανάς και γέμιζε το χωνάκι που είχε φτιάξει από παλιές εφημερίδες.

ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Όταν ο κόσμος περπατούσε σε χωμάτινους δρόμους, τα παπούτσια σκονίζονταν ή λασπώνονταν εύκολα. Τότε γνώρισε άνθηση και το επάγγελμα του λουστραδόρου. Αυτός μ' ένα κασελάκι μπροστά του, αληθινό κομψοτέχνημα, και γύρω του να κρέμονται οι βούρτσες και τα βερνίκια με τα διάφορα χρώματα, κάθονταν σ' ένα χαμηλό σκαμνάκι, και περίμενε υπομονετικά. Για να προσελκύσει τους πελάτες γίνονταν ταχυδακτυλουργός ή χτύπαγε ρυθμικά το κασελάκι. Ο πελάτης πλησίαζε κι άπλωνε, όπως ήταν όρθιος, πρώτα το δεξιό πόδι πάνω στην ειδική μεταλλική θέση της κασέλας κι έπειτα το άλλο. Έτσι άρχισε η "ιεροτελεστία" του βαψίματος...

ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ Ή ΑΛΜΠΑΝΗΣ

Ο πεταλωτής αλλιώς λέγονταν και αλμπάνης. Παλιά υπήρχαν πολλοί πεταλωτές μια και ήταν απαραίτητοι αφού κάθε σπίτι στο χωριό είχε και ένα ζώο για τις δουλειές του, γαϊδούρι ή μουλάρι. Ο πεταλωτής έβαζε στα ζώα τα πέταλα που ήταν ας πούμε τα παπούτσια τους. Στην αρχή ακινητοποιούσαν το πόδι του ζώου και ο πεταλωτής έβγαζε το παλιό φθαρμένο πέταλο.

- Μετά με το σατράτσι που ήταν ένα μαχαίρι σε σχήμα μικρού τσεκουριού έκοβε την οπλή του ζώου από κάτω έτσι ώστε να την ισιώσει. Μετά έβαζε το καινούργιο το πέταλο και το κάρφωνε με τα ειδικά καρφιά. Τα πέταλα ήταν σιδερένια και κατασκευάζονταν χειροποίητα στο αμόνι, ενώ οι τεχνίτες που τα έφτιαχναν αναλάμβαναν ταυτόχρονα και το πετάλωμα των ζώων, που απαιτούσε μεγάλη εμπειρία και δεξιοτεχνία. Οι πεταλωτές συχνά ασκούσαν παράλληλα και το επάγγελμα του σιδερά, ενώ κάποιοι από αυτούς ήταν και πρακτικοί κτηνίατροι ή αναλάμβαναν και τον ευνουχισμό (μουνούχισμα) των ζώων.

981

δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Δημ. Συλλ. Σακίων

ΣΙΔΕΡΑΣ

Ο σιδεράς έπαιρνε στο εργαστήρι του κομμάτια ή παλιά εξαρτήματα από σίδηρο και με την επιδεξιότητά του και τα εργαλεία του κατασκεύαζε διάφορα αντικείμενα, όπως: πέταλα για άλογα, γεωργικά εργαλεία (τσάπες, δρεπάνια, υνιά), καρφιά και εξαρτήματα κάρων (=αμάξι φορτηγό). Ο σιδεράς με το καμίνι, το φουσερό, το αμόνι και αρκετά άλλα εργαλεία για ειδικές εργασίες (κοπίδια, ψαλίδια κ.α.) δεν υπάρχει πια. Χρησιμοποιείται ο ίδιος όρος αλλά για έναν τεχνίτη τελείως διαφορετικό, ο οποίος προσάρμοσε την τέχνη του στις ανάγκες της σημερινής ζωής. Αγοράζει έτοιμες βέργες σιδήρου και συναρμολογεί πόρτες, παράθυρα, κάγκελα χρησιμοποιώντας την ηλεκτροκόλληση.

ΑΓΩΓΙΑΤΗΣ

Ο επαγγελματίας που κάνει μεταφορές με φορτηγό ζώο .
- Οι αγωγιάτες, που επονομάζονταν και "κιρατζήδες", μετέφεραν τα εμπορεύματα ή διακινούσαν τους ταξιδιώτες με άλογα και συχνότερα με μουλάρια. Λόγω των μεγάλων αποστάσεων μεταξύ των οικισμών, η μετακίνηση των ανθρώπων και η διακίνηση των προϊόντων με τα ζώα ήταν ο κυρίαρχος τρόπος μεταφοράς μέχρι τη δεκαετία του 1930 και σε μερικές περιοχές μέχρι τη δεκαετία του 1950. Οι αγωγιάτες προέρχονταν συνήθως από το στρώμα των ακτημόνων αγροτών και ήταν οργανωμένοι σε πολυμελή σωματεία στα χωριά και στις κωμοπόλεις . Μεγάλος αριθμός αγωγιατών εργαζόταν στα εργοστάσια, στα ελαιοτριβεία, στα ταλκορυχεία και γενικότερα σε όλες τις βιομηχανικές ζώνες . Οι αγωγιάτες είναι οι "πρόδρομοι" των αυτοκινητιστών. Πραγματοποιούσαν επί πληρωμή ιδιωτικές μεταφορές εμπορευμάτων, κρασιών (σε ασκιά), διακινούσαν ταξιδιώτες, ιδιώτες, γιατρούς για επίσκεψη σε ασθενείς, κρατικούς λειτουργούς για την εκτέλεση υπηρεσίας, κυρίως δε μετέφεραν δημητριακά

ΠΑΓΟΠΩΛΗΣ

Το επάγγελμα του παγοπώλη υπήρχε ως τη δεκαετία του 1960.

Ο παγοπώλης λοιπόν ήταν αυτός που πουλούσε τον πάγο στις νοικοκυρές γιατί εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν ψυγεία όπως σήμερα για να συντηρήσουν τα τρόφιμά τους.

Περνούσε από τις γειτονιές κάθε μέρα, με το ειδικά διαμορφωμένο φορτηγό του ή τρίκυκλο του γεμάτο πάγο, (ολόκληρη κολώνα ή μισή) και τροφοδοτούσε όχι μόνο τα σπίτια αλλά και τα διάφορα μικρά μαγαζιά.

Ο παγοπώλης φορούσε τα γάντια του για να μην παγώνουν τα χέρια του και με ένα γάντζο έπιανε τον πάγο τον έκοβε και τον έδινε.

Οι νοικοκυρές, τοποθετούσαν τον πάγο στο ψυγείο εκείνης της εποχής (που το έλεγαν παγωνιέρα).

Εκεί διατηρούσαν τα τρόφιμά τους και είχαν και δροσερό νερό το καλοκαίρι.

Στις μέρες μας, έχει εξαλειφθεί το επάγγελμα αυτό, γιατί με την ανάπτυξη της τεχνολογίας όλοι τώρα στα σπίτια μας διαθέτουμε σύγχρονα ψυγεία

ΚΑΡΟΠΟΙΟΣ

Πριν από μερικές δεκαετίες από το 1910 και μέχρι το 1970 περίπου, το επάγγελμα του καροπιοῦ ήταν ιδιαίτερα χρήσιμο και ειδικά πριν εμφανιστούν τα φορτηγά αυτοκίνητα. Τα κάρα ήταν δίτροχα ή τετράχρονα αμάξια, που τότε ήταν τα φορτηγά της εποχής. Φορτηγά που τα έσερναν όμως τα γαϊδουράκια, τα μουλάρια, τα άλογα και τα βόδια, ανάλογα με τη χρήση που είχε το κάθε κάρο. Στα χωριά ήταν το μοναδικό μέσο για μεταφορές ανθρώπων, εμπορευμάτων, εργαλείων και άλλων αντικειμένων. Τα κάρα ήταν φτιαγμένα με ξύλα και σίδερα και γινόταν από ειδικούς τεχνίτες, τους καροπιοῦς. Χρειαζόταν μεγάλη τέχνη για να γίνει ένα κάρο. Τα εργαλεία που χρησιμοποιούσαν τα πιο παλιά χρόνια ήταν το πριόνι, το σκεπάρνι, για να πελεκάνε το ξύλο, ο ξυλοφάγος για να λιμάρουν και να ισιώνουν τις επιφάνειές του, η βαριά, ένα βαρύ σφυρί, το σφιχτήρι, η αρίδα για να ανοίγουν τρύπες. Τα κάρα έπρεπε να είναι γερά κατασκευασμένα, γιατί έπρεπε να αντέχουν στη σκληρή χρήση, αλλά και στους κακοτράχαλους δρόμους, που ήταν χωματόδρομοι και γεμάτοι με πέτρες και λακκούβες. Τέλος ζημιά συνήθως πάθαιναν οι ρόδες τους, που τις επισκεύαζε ο αμαξάς πάλι στους καροπιοῦς

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ

Ο πλανόδιος εφημεριδοπώλης ήταν ο επαγγελματίας που ασκούσε το επάγγελμά του χωρίς να έχει συγκεκριμένο μαγαζί. Παραλάμβανε τις εφημερίδες από τα Πρακτορεία Διανομής Τύπου και προωθούσε την καθημερινή κυκλοφορία του ελληνικού τύπου περπατώντας στους κεντρικούς δρόμους της πόλης του. Τις πουλούσε στους περαστικούς ή τις άφηνε στην είσοδο των σπιτιών των μόνιμων πελατών του.

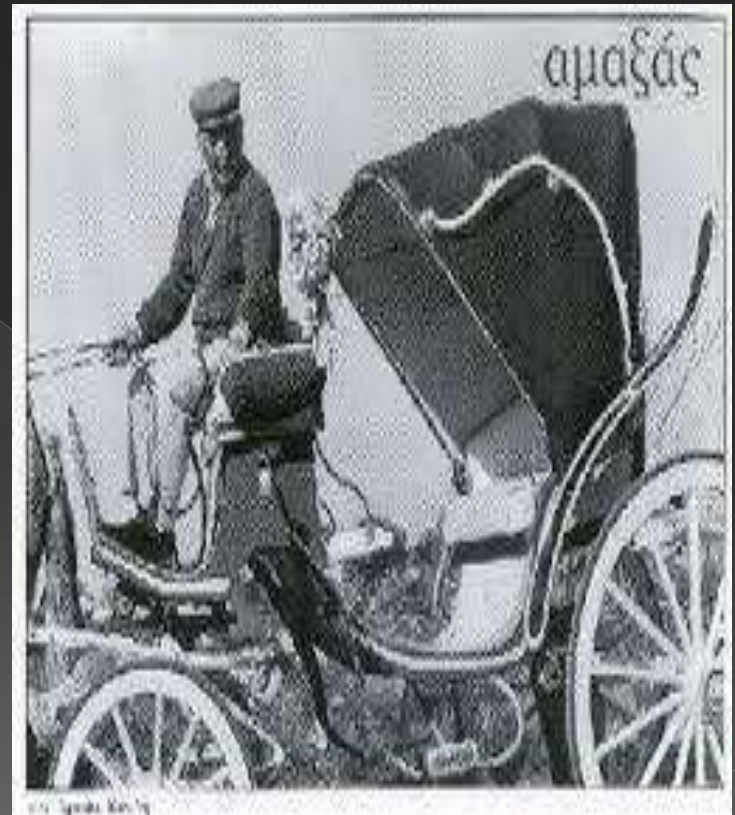
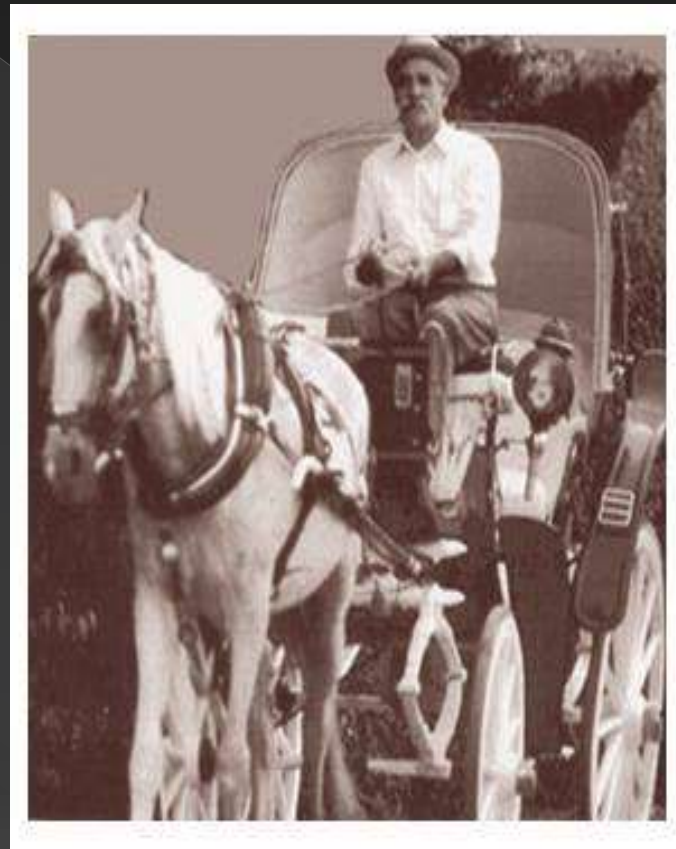
ΑΜΑΞΑΣ

Ο αμαξάς ήταν κάτι σαν το σημερινό ταξιτζή. Ένα επάγγελμα που τραγουδήθηκε πάρα πολύ από τον κόσμο εκείνης της εποχής.

Για τη δουλειά του ο αμαξάς χρησιμοποιούσε ένα τετράτροχο αμάξι, με αραμπά, που το έσερναν ένα ή δύο άλογα και μ' αυτό εκτελούσε μεταφορές ανθρώπων ή ένα δίτροχο αμάξι, τη σούστα, που μ' αυτήν έκαναν τις βόλτες τους οι ρομαντικοί της εποχής, αλλά τη χρησιμοποιούσαν για τις μετακινήσεις τους και οι επίσημοι.

Τον αμαξά τον συναντούσε κανείς στις πιάτσες των μεγάλων πόλεων, στα λιμάνια, στους σταθμούς των τρένων και αλλού. Εκεί περίμενε τους πελάτες για να τους μεταφέρει στον προορισμό τους μαζί με τα πράγματά τους.

Ντυμένος όμορφα και καθισμένος περήφανα στο «μπαλκόνι» της αμαξάς του, περίμενε υπομονετικά κουβεντιάζοντας με τους άλλους αμαξάδες. Στο χέρι κρατούσε το καμουτσίκι, που το χτυπούσε με μαεστρία, και στο κεφάλι φορούσε μια τραγιάσκα, για να προστατεύεται από τον ήλιο. Δίπλα του είχε πάντα ένα κουδουνάκι, που το χτυπούσε κατά τη διαδρομή, για να κάνει αισθητή την παρουσία του.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Η παραμάννα ήταν δούλη ή φτωχή ελεύθερη, έμμισθη, που φρόντιζε μαζί με την μητέρα τα παιδιά στην βρεφική και νηπιακή ηλικία . Η γυναίκα που θήλαζε το βρέφος. Στην αρχαία Ελλάδα την ονόμαζαν τροφό.

Η τροφός λοιπόν, η παραμάννα, ήταν μια γυναίκα, η οποία αντικαθιστούσε τη μάνα, στην περίπτωση που αυτή δεν ήταν σε θέση ή για κάποιο άλλο λόγο δεν ήθελε να δώσει το μητρικό γάλα στο παιδί της.

Σε άλλη περίπτωση έπαιρναν άλλη γυναίκα, όταν η μητέρα δεν είχε αρκετό γάλα και το μωρό ζητούσε περισσότερο. Η παραμάννα ήταν εκείνη που θα έδινε το συμπλήρωμα.

Οι γυναίκες, λοιπόν, εκείνες που με αμοιβή έδιναν το μητρικό γάλα σε ξένα παιδιά, ήταν οι παραμάννες.

ΛΑΧΕΙΟΠΩΛΗΣ

Περιγραφή Επαγγέλματος:

Η πώληση λαχείων είναι το κύριο αντικείμενο της εργασίας του. Πιο συγκεκριμένα, ο λαχειοπώλης δρόμου κρεμά σε ένα ειδικό κοντάρι τα λαχεία (κρατικά, λαϊκά, πρωτοχρονιάτικα κ.ά.) και τριγυρνά σε δρόμους, σε πλατείες, σε χώρους αναψυχής, αλλά και σε άλλους δημόσιους χώρους για αναζήτηση πελατών. Πολλές φορές, προτιμά να στέκεται σε κεντρικά και πολυσύχναστα μέρη προσπαθώντας να πείσει τους περαστικούς να αγοράσουν λαχεία, προκαλώντας την τύχη τους. Τέλος, πληροφορεί τους υποψήφιους πελάτες του για την ημέρα της κλήρωσης, αλλά και για τον τρόπο πληρωμής σε περίπτωση που τα λαχεία τους αποβούν τυχερά.

Συνθήκες Εργασίας:

Ο λαχειοπώλης εργάζεται συνήθως σε εξωτερικούς χώρους (δρόμους, πλατείες κ.ά.), αλλά πολλές φορές επισκέπτεται και κλειστούς χώρους (δημόσιες υπηρεσίες, εμπορικές επιχειρήσεις κ.ά.) για την πώληση της «πραματείας» του. Δεν έχει συγκεκριμένο ωράριο, και εργάζεται ακόμη και τις ημέρες των εορτών και των αργιών. Πρόκειται για κουραστικό επάγγελμα, αφού απαιτεί πολύωρη ορθοστασίας και περπάτημα για την εξασφάλιση της πελατείας του. Τέλος, συχνά είναι εκτεθειμένος σε απρόβλεπτες καιρικές συνθήκες (κρύο, ζέστη, βροχή κ.ά.), γεγονός που δυσχεραίνει τη δουλειά του.

Ιδιαίτερα Προσωπικά Χαρακτηριστικά και Ικανότητες:

Ο λαχειοπώλης πρέπει να είναι φιλικός, ευγενικός, υπομονετικός, πειστικός και ευχάριστος. Ακόμη, είναι απαραίτητο να διαθέτει άνεση λόγου, ενθουσιασμό, ετοιμότητα και πειθώ. Τέλος, χρειάζεται να έχει καλή υγεία και σωματική αντοχή αφού είναι αναγκασμένος να διανύει αρκετά χιλιόμετρα για την πώληση των λαχνών.

ΠΑΓΩΤΑΤΖΗΣ

Ποιος είναι και με τι ασχολείται: Κατασκευάζει φυσικά παγωτά χρησιμοποιώντας γάλα, ζάχαρη και φρούτα ως βασικά συστατικά. Σήμερα, που όλοι μπορούμε να εξασφαλίζουμε ένα παγωτό από το διπλανό περίπτερο, το επάγγελμα του παγωτατζή έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Τα παλιά χρόνια οι άνθρωποι δεν είχαν αρκετά χρήματα για να έχουν ψυγείο στο σπίτι τους. Ούτε και οι μαγαζάτορες μπορούσαν εύκολα να αγοράσουν ένα ψυγείο για το μαγαζί τους. Έτσι τα παιδιά μπορούσαν να πάρουν παγωτό μόνο από τον παγωτατζή. Κάθε πρωί ο παγωτατζής αγόραζε μεγάλες κολόνες πάγου. Τις έβαζε μέσα στο καρότσι με το παγωτό που είχε φτιάξει και γύριζε τις συνοικίες καλώντας τα παιδιά να αγοράσουν παγωτό.

ΜΠΑΚΑΛΗΣ

Πνιγμένος στα ράφια με τις κονσέρβες, τις ζάχαρες τα ζυμαρικά και όλα τα απαραίτητα για το μαγείρεμα της νοικοκυράς. Τα περισσότερα χύμα και αγορασμένα βερεσέ. Χωρίς ψυγείο, πουλούσε όλα τα βασικά είδη και τρόφιμα χύμα. Σε ένα μπακάλικο μπορεί κανείς να βρει ότι επιθυμεί, από μολύβια, μπογιές, ρύζι, ζάχαρη, πρόκες, μπαχαρικά, τσάι κ.α. Σήμερα με τους όρους που διαμορφώθηκαν από την σύγχρονη οικονομία και την επικράτηση των σούπερ μάρκετ τα μπακάλικά χάθηκαν, εκτός από εκείνα τα λίγα που λειτουργούν ακόμα στα χωριά

ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Το επάγγελμα του πλανόδιου φωτογράφου θεωρείται σπουδαίο, αφού έδωσε πλούσιο υλικό στην ιστορική μνήμη του τόπου μας. Φωτογράφιζε πρόσωπα και πράγματα και ήταν περιζήτητος. Ο φωτογράφος χρησιμοποιούσε τη μηχανή του, που ήταν τετράγωνη με τον φακό να προεξέχει και τη στερέωνε πάνω σε τρίποδο. Πίσω από το κουτί υπήρχε ένα μαύρο κάλυμμα που χωρούσε το μισό κορμί του, όταν φωτογράφιζε. Μέσα στο κουτί είχε τα σκαφάκια με τα υγρά, μέσα στα οποία κουνούσε το χαρτί, μέχρι να εμφανιστεί η φωτογραφία. Μετά σκούπιζε το χαρτί με πετσέτα, το έπλενε με νερό και αφού το στέγνωνε παρέδιδε έτοιμη τη φωτογραφία. Σήμερα, το επάγγελμα του πλανόδιου φωτογράφου έχει σβήσει, αφού η τεχνολογία προχωράει με ταχύτετους ρυθμούς και οι παλιές φωτογραφικές μηχανές έχουν αντικατασταθεί από ψηφιακές.

ΚΑΡΟΤΣΕΡΗΣ

Οι συμπαθείς αυτοί επαγγελματίες, τα χρόνια εκείνα, προτού ακόμα εμφανισθεί το αυτοκίνητο, προσέφεραν μεγάλη υπηρεσία στο κοινό. Για την ανέγερση των αρχοντικών και των σπιτιών καθώς και των διαφόρων δημοσίων και ιδιωτικών έργων, τα απαραίτητα υλικά, μεταφέρονταν με τα κάρα. Η δουλειά του καροτσέρη ήταν πολύ σκληρή, διότι έπρεπε με ζέστη, κρύο, βροχή, ακόμα και με χιόνι να κάνει τις διάφορες μεταφορές, που πολλές φορές ήταν και από μακρινές αποστάσεις, όπως πέτρες από τα λατομεία και άμμο από τα ποτάμια. Τα μονόκαρα ήταν και ανατρεπόμενα. Η ανακάλυψή τους στις αρχές του αιώνα θα διευκολύνει πολύ στην εκφόρτωση των οικοδομικών υλικών, όπως και των ανατρεπόμενων, μεταπολεμικά, αυτοκινήτων. Στο άδειο κάρο, ο καροτσέρης του μονόκαρου καθόταν εσωτερικά και στην αριστερή γωνιά, για να μπορεί, με το δεξί χέρι που κρατούσε τα γκέμια (ηνία) και το καμουτσίκι, να κατευθύνει και να ελέγχει το άλογο. Ο καροτσέρης του διπλόκαρου καθόταν μπροστά και στο μέσο της καρότσας, κρατώντας και με τα δύο χέρια τα γκέμια.

ΚΑΛΑΘΑΣ

Οι καλαθάδες ήταν τεχνίτες που έφτιαχναν τα «κασάκια» ή «καφάσια», καθώς και τα ψάθινα καθίσματα για καρέκλες. Συνήθως οι καλαθάδες δούλευαν με παραγγελίες, αν και κάποιοι απ' αυτούς γύριζαν με γαϊδούρια σε διάφορα χωριά και πουλούσαν (επί τόπου) τα προϊόντα τους. Οι περισσότεροι από αυτούς έκαναν παράλληλα κι' άλλα επαγγέλματα κατά τη διάρκεια του χειμώνα, όπως εργάτες σε ελαιώνες και γενικά αγροτικές δουλειές, ενώ το επάγγελμα του καλαθά το εξασκούσαν κυρίως το καλοκαίρι

ΚΕΡΟΠΛΑΣΤΗΣ

Είναι ο τεχνίτης που κατασκευάζει κεριά και λαμπάδες για τις εκκλησίες, αλλά κυρίως για τους ιδιώτες, οι οποίοι τις χρησιμοποιούν στα θρησκευτικά έθιμα και τάματα, αλλά και στα σπίτια. Η τέχνη της κηροπλαστικής συνεχιζόταν συνήθως μέσα από την οικογενειακή παράδοση. Ωστόσο σήμερα η τοπική παραγωγή κεριών έχει μειωθεί ιδιαίτερα αφού τις τοπικές ανάγκες καλύπτουν οι εισαγωγές έτοιμων βιομηχανοποιημένων κεριών.

ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΚΑΜΙΝΑΔΑΣ

Ο καθαριστής της καμινάδας ήταν παλιός επαγγελματίας που κατά τη δουλειά του ανήκε στη μαύρη φυλή και όταν πήγαινε στο σπίτι του και πλενόταν ήταν στη λευκή . Ο καθαριστής ή μάλλον οι καθαριστές, γιατί ήταν δυο και τρεις, ήταν ειδικοί στον καθαρισμό της καπνιάς της καμινάδας των σπιτιών, γραφείων, δημοσίων χώρων, ταβερνών, φούρνων και αλλού. Δεν χρειαζόταν να τον ρωτήσεις τί δουλειά έκανε γιατί από τα ρούχα του και τη μουτζούρα του καταλάβαινες ότι ήταν καθαριστής μουτζούρας, καπνιάς καμινάδας και όχι μπαρουτοκαπνισμένος.

SITES PITTORESQUES DE SAVOIE

232. ANNECY — Ramoneurs Savoyards

ΔΕΡΜΑΤΑΣ

Αγόραζε δέρματα (τομάρια) από σφαγμένα ζώα. Τα παραλάμβανε στο μαγαζί του ή πήγαινε ο ίδιος στα χωριά και τα μετέφερε. Στη συνέχεια τα καθάριζε, τα αλάτιζε με χοντρό αλάτι και μετά τα τέντωνε, τοποθετώντας ενδιάμεσα ξύλα, για να ξεραθούν και να μη σαπίσουν ή βρωμίσουν. Όταν συγκέντρωνε μια σημαντική ποσότητα τα πήγαινε στον έμπορα, ο οποίος τα προωθούσε στο εργοστάσιο επεξεργασίας δερμάτων, το βυρσοδεψείο. Από τα ακατέργαστα δέρματα, πολλά τα χρησιμοποιούσαν για μικρά χαλιά, άλλα τα έκαναν τσαρούχια ή παπούτσια, ενώ άλλα τα έκαναν τύμπανα, γκάϊντες κλπ.

ΛΑΓΟΥΜΤΖΗΣ

Είναι εκπρόσωπος ενός ένδοξου επαγγέλματος ειδικά στην περίοδο του πολέμου. Τότε όταν γινόταν κάποια πολιορκία, οι λαγουμιτζήδες αναλάμβαναν να ανοίξουν σήραγγες (λαγούμια) κάτω από τα τείχη του φρουρίου, κι έβαζαν εκεί τα εκρηκτικά τους. Με την ανατίναξη των λαγουμιών τα τείχη ράγιζαν και πολλές φορές έπεφταν τελείως.

